

Pengene er gaaet over i andre Lommer. Som jeg sagde før, der er nogle, som har skrabet Rigdom til sig, de har disse Penge, og de vil gerne have dem anbragt paa solid og god Maade, og trods alt er det solideste dog vel at anbringe dem i Statsvirksomheder. Hjemmel til Udstedelse af saadanne Obligationer haves for øvrigt i Forvejen, det har man, om jeg husker ret, i Jernbaneloven af 1918, hvor man har givet den nødvendige Bemyndigelse til, at der til Jernbaneanlæg kan udstedes Obligationer paa lignende Maade, som Ministeren nu har foreslaaet at gøre det ved en særlig Lov.

Det er altsaa Vejen. Sparekasser og Banker bugner af Penge, men ikke Penge, som giver særlig gode Renter, det er ikke ukendt, at der er Pengeinstitutter, som beder sig fritaget for at faa store nye Indskud. Der er altsaa Penge til Raadighed, som sikkert vilde blive anbragt, naar det blot ikke var til uproduktive Foranstaltninger, men til produktivt Arbejde, man ønskede disse Penge. Desuden er der ogsaa andre Omraader, hvorfra der kan skaffes Penge. Nu skal jeg ikke, en Gang anvise det særdeles nærliggende, at man kan opheve hele Militærvæsenet; det tror jeg ikke, man i Øjeblikket har Lyst til. Men der er et Lovforslag, som man i alt Fald uden Skade kan udlade at gennemføre, nemlig Forslaget om den saakaldte Kasernelev. Det var saa heldigt, at vi i Fjor, da denne Lov var vedtaget, i Henhold til en Grundlovsbestemmelse standsede den. Dette var særdeles heldigt, thi nu har man virkelig der Penge til Raadighed, som ellers havde været baandlagt paa denne uheldige Maade. Lad dog den Lov ligge ugenneført, det haster skam ikke med Tilvejebringelsen af disse Gasmasker og Haubitsere, og hvad der i øvrigt skal anskaffes, det kan man roligt vente med, indtil det ikke mere er nødvendigt. Og der er ingen Tvivl om, at de militære Etablissementer, man har, er rigeligt store, saa at man meget vel kan finde Plads indenfor dem til i alt Fald i væsentlig Grad at anbringe den Hæerstyrke, som de nye Hærlove forudsætter, og desuden vil kunne faa frigivet en Række militære Etablissementer, saasom Kaserner, Skydebaner, Fælleder, Øvelsespladser, og hvad alt dette hedder, der ligger rundt omkring og spærrer for Udviklingen af København. Dette vil selvfølgelig være Værdier, som, frigjorte, vil bringe noget Guld i Kassen, om end neppe disse Fantasiværdier, som er opført paa Finansloven; men betragtelige Beløb vil dog sikkert kunne indvindes ved Frigørelsen og Afhændelsen af de mange militære Etab-

lissementer og Pladser, som henligger i Virkeligheden til ingen Verdens Nytte.

Det er en let og farbar Vej, jeg her anviser til mange Penge til Anvendelse paa produktiv Maade i Stedet for paa denne fuldkommen forkastelige Maade. Dernæst er der den anden Side af Opgaven, Muligheden for at bringe ogsaa det private Erhvervsliv i bedre Gænge, end det er nu. I Statsministerens Programtale af 17. Oktober, efter Rekonstruktionen af Ministeriet, hed det, at det danske Erhvervslivs vanskelige Stilling fremdeles vilde være Genstand for Regeringens særlige Opmærksomhed. Jeg tør selvfølgelig ikke benægte, at det højtærede Ministerium med særlig Opmærksomhed betragter Erhvervslivets Stilling, men det har ganske vist endnu ikke ført til, at der er foretaget noget, og jeg tror dog, at der var nogle, der opfattede Programudtalelsen, som om den indeholdt et Tilsgagn om, at der skulde ske noget til Bedring af Erhvervslivets vanskelige Stilling.

At det var saaledes, fremgaar i alt Fald klart og tydeligt af den Dagsorden, som blev vedtaget den 19. Oktober, og som man vil finde i Rigsdagstidende Spalte 167, en Dagsorden, der blev stillet af Formanden for dette Tings konservative Gruppe, det ærede Medlem Hr. Pürschel, og i hvilken det hedder, at Tinget „føler sig fuldt forvisset om, at det er Ministeriets Hensigt at føre en nationalt værdig, for alle Erhvervsinteresser betryggende og paa borgerligt Samarbejde bygget Politik.“

Ja, det borgerlige Samarbejde bestaar lykkeligvis endnu, men den nationalt værdige og for Erhvervsinteresser betryggende Politik ligger endnu ude i en fjern Horisont. Jeg ved ikke, om det konservative Folkeparti føler sig stærkt opmuntret af de Resultater, det har vundet i den Henseende siden 19. Oktober, noget haandgribeligt tror jeg ikke de har at henvise til, i alt Fald ikke endnu, og nu er der dog forløbet 4 Maaneder. 4 Maaneder i en Situation som denne er en lang Tid; der kunde være gjort adskilligt i Retning af nationalt værdige Handlinger til Betryggelse af Erhvervslivet. Men Dagsordenen har intet som helst bragt. Den blev, hvad vi for vort Vedkommende, da den blev vedtaget, ikke var i Tvivl om, det Bluff, som saadanne Ord kun maa være.

I Stedet for, at der skulde ske noget positivt til Fremme af Erhvervslivet, er der sket noget andet. For vistnok en 14 Dage siden har Skotøjsfabrikanterne og Skotøjsarbejderne været hos den højtærede Handelsminister for at anmode ham om Støtte til Fortsættelse af den under 4. August